

Sếp Niệm hoà nhã với cấp dưới ghê, thấy tới lượt sếp và em Đan mua vé rồi nên anh không làm phiền họ nữa, lịch sự cùng Hoài xuống cuối hàng chờ tới lượt mình, ôi dào đi cùng người đẹp chờ bao lâu chả được, càng có cơ hội đóng đưa rắc thính. Khẽ từ thuở bé đến giờ anh chưa gặp ai đẹp như Hoài đâu, đẹp gì mà đẹp cả dáng lẫn da, đẹp dữ dội. Anh cứ tưởng bọn họ sẽ có một buổi hẹn hò thú vị lắm, ai ngờ vừa chém gió được đôi ba câu thì nghe nhân viên báo hết vé. Anh thở dài ghé tai Hoài thủ thỉ:

- Chắc sếp muốn thể hiện với bạn gái đây mà. Thôi anh em mình đi rạp khác nhé!

Đan nhìn anh Sơn, chị Hoài và mọi người xếp hàng phía sau lần lượt ra về bất chợt thấy hơi tội lỗi, chỉ tại Đan mà mọi người vất vả rồi. Niệm của Đan là vậy đó, xét về độ chịu chơi và chiều người yêu thì chẳng kém ai đâu. Có thể các bạn nữ trong rạp hôm nay sẽ rất ghen tị với Đan, nhưng họ không hiểu được rằng Đan hoàn toàn khác với một số em gái đeo bám Niệm. Đan thích Niệm không phải vì chiếc áo may thủ công Niệm mặc trên người, chiếc đồng hồ hàng hiệu hay chiếc siêu xe Niệm lái, Đan thích Niệm chỉ đơn giản vì Niệm là chàng trai đã dành cả thanh xuân để yêu Đan. Niệm sợ Đan và ba Tám bất hoà nên không thuê Đan nữa, thời gian gần đây Đan phải tiếp quản chuỗi siêu thị của gia đình, bận túi bụi chẳng có nhiều thời gian dành cho Niệm nhưng Niệm chưa một lần hờn trách. Đan dúi dúi bước vào phòng chiếu cùng Niệm, ở bên ngoài anh Sơn còn chưa kịp lấy xe thì đã nhận được tin nhắn của cấp trên, anh khó xử bảo chị Hoài:

- Hoài cho anh khất hôm khác nha. Sếp Bách vừa báo tầm nửa tiếng nữa sẽ qua cửa hàng chính của công ty anh, nói là qua chơi chứ ai mà chả biết qua kiểm tra tình hình. Anh lo bọn nhân viên tiếp đón không chu đáo lắm, có khi anh phải qua đó chuẩn bị chút, Hoài thông cảm nhé!

Tất nhiên chị thông cảm rồi, chuyện công việc mà. Nhưng chị hết luôn cả hứng đi chơi nên đành lủi thủi về nhà. Niệm về sau chị ba tiếng với bộ mặt vô cùng khó coi. Ờ hay? Chị tưởng người giận phải là chị mới đúng chứ nhỉ?

- Đói.

Có người hăng giọng, có người mĩa mai:

- Đi hẹn hò với gái mà cũng đói được hả?

- Kệ đây, đẩy nấu cơm cho đây đi!

- Không nấu.

- Không nấu đây đuổi việc.

- Ngon thì đuổi đi! Đây chả cần. Đẩy quên giờ đây là Giám đốc rồi à? Lương hơi bị cao nhá.

- Ờ, thế chắc đây cũng quên đây đang làm Giám đốc của công ty nào rồi nhờ?

Ờ, chị quên thật. Ở nhà hay ở chỗ làm thì thằng này nó vẫn là chủ của chị thôi, thế nên chị đành ngậm ngùi đứng dậy nấu cơm. Đang ôm cục tức trong lòng nên chị cố ý dốc thật nhiều muối, cứ ngỡ trả đũa được Niệm cơ, ai ngờ lúc dọn ra nó ngồi chén tìn tĩn gần hết bát cơm hại chị lo sốt hết cả ruột, tại Niệm cứ ăn đồ mặn quá là y như rằng bị tức bụng. Chị giăng lấy chiếc bát trên tay Niệm, hắng giọng quát:

- Ăn thế thôi không béo.

Niệm không cãi lấy nửa lời, ngoan ngoãn về phòng. Tự dung Niệm hiền quá chị chẳng quen. Đến nửa đêm trằn trọc mãi không vào giấc được, chị mò dậy chạy sang gõ cửa phòng Niệm, nhỏ giọng gọi em nó:

- Niệm! Niệm ngủ chưa? Bụng có khó chịu không?

- Đấy khỏi quan tâm!

Có người sượng lắm nhưng vẫn đáp đây bất cần. Có người thấy cửa không khoá nên cứ thế lén vào. Nom trán Niệm toát mồ hôi rần rần chị hơi hận quá, chị tiến tới ngồi bên cạnh chỗ Niệm nằm, tay đặt lên bụng cậu, lí nhí thủ thỉ:

- Thôi đây xin lỗi, là tại đây chơi khăm đấy. Đấy đừng bực nữa, đây xoa bụng cho đấy dễ ngủ nhé!

- Khỏi cần.

Mặc kệ Niệm làm kiêu, chị vẫn đưa tay xoa đều đều. Chị đã tỏ thái độ ăn năn thế rồi mà vẫn bị mắng:

- Xoa thế thì có tác dụng gì? Đấy vụng nó vừa thôi!

Hơi tủi thân, chị định đứng dậy bỏ về, cơ mà có người níu chị lại, cầm tay chị đưa luôn qua mép áo. Chị biết dáng Niệm rất chuẩn, nhưng không nghĩ là sờ vào bụng cũng rần rỏ vậy đâu, tay chị xoa quanh bụng mà hai gò má chị nó nóng ran à. Lát sau thấy Niệm có vẻ ổn rồi, chị khẽ hỏi:

- Ê, đỡ chưa? Đây về phòng cho đấy ngủ nhé!

Rõ là quan tâm ngọt ngào nhưng có người lại bị chạnh lòng, vội siết tay người kia thật chặt rồi lắc đầu:

- Chưa đỡ. Đấy cứ ở đây đi...coi như làm thêm giờ thôi mà, mất mát gì đâu?

- Ờ thì chả mất mát gì cả...nhưng đây cứ thấy sao sao á...chẳng là gì của nhau mà nắm tay nhau xong đêm hôm ở với nhau như đúng rồi ý.

- Nghe có vẻ đấy muốn mình là gì của nhau nhờ?

- Đây thèm vào, nói chơi chơi vậy thôi. Cơ mà tim đây cứ như bị tăng động ý, rộn ra rộn ràng tưởng chừng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi rồi. Đây hỏi câu này đấy phải trả lời thật nhá...nãy giờ tim đây có đập nhanh không vậy?

- Đấy nghe thì biết!

- Hả?

Chị còn đang ngỡ ngàng thì đã bị ai đó kéo ngã dúm dúm, mặt đập thẳng vào lồng ngực người ta. Có chút ngượng ngùng nhưng chị vẫn áp tai nghe thử. Eo tim Niệm còn điên loạn hơn cả tim chị ý chứ, hại chị bối rối quá chừng, đành ngước mắt lên kiểm chuyện nói bừa:

- Nhớ trả tiền làm thêm giờ cho người ta đấy nhá!

Niệm kêu không trả xong đúng trán chị rỏ đau. Nhưng rồi cậu vẫn kéo chân lên để đắp chung cả hai chị em, còn chỉnh cho đèn trong phòng ở mức sáng thấp nhất. Chị thấy tối tối nên lim dim ngủ lúc nào không hay, có người cảm nhận được nhịp thở của chị đều đều mới nghiêng người qua ngắm nghía. Những ngón tay cậu ngập ngừng mon man bên gò má rồi luôn qua mái tóc bông bông. Từ ngày trở về rất ít khi cậu dám gần gũi với người đó như này, cậu tự đặt cho bản thân những ranh giới nhất định với kẻ từng phản bội mình, nhưng cậu cũng phải thừa nhận rằng, mỗi lần nhìn thấy Hoài, cậu lại thêm khát được chạm vào. Sự khao khát đó khiến cậu không kiềm được lòng, khẽ rụt rè đặt lên chiếc trán xinh kia một nụ hôn phớt. Cậu thực sự rất nhớ cô ấy, nhớ muốn nổi khùng.

Chỉ là, lòng tự trọng không cho phép cậu dễ dãi với người ta. Khi trời hưng hửng sáng, cả hai người đều bị đánh thức bởi cuộc gọi đến của Đan, mặc ai đó nhắn nhó bắt cậu gọi lại sau, cậu vẫn nhắc máy. Trông cái điệu bộ ngúng nguẩy đá cửa bỏ về phòng của Hoài khi nghe cậu chúc Đan một ngày tốt lành cậu suýt không nhin được cười. Vốn định đùa một chút cho vui thôi, ai ngờ bị người ta giận thật. Cả một ngày cố ý tránh mặt cậu, đến tám giờ tối chưa thấy cô gái đáng ghét đó vác mặt về nhà, cậu bức bối nhẩn tin:

"Đấy lại định giờ trò gì? Không về nấu cơm à?"

"Đêm nay đây tặng ca."

"Về nghỉ ngơi đi, đây đang nghèo lắm, không trả tiền làm thêm giờ cho đấy đâu."

"Đây làm vì đam mê, tiền nong không quan trọng."

Ghê! Đam mê cơ à? Doạ đuổi việc một người vì lý do tăng ca thì hơi buồn cười nhỉ? Mà ngộ nhỡ đuổi xong người ta đổi nghề việc thật thì mất vui. Cậu đành chờ qua một đêm để sáng hôm sau tới công ty ra lệnh cho thư ký:

- Tuyết gọi Giám đốc công ty may lên đây gặp anh. Nhớ kêu chị ấy chuẩn bị báo cáo xem đêm qua tặng ca rốt cuộc đã giải quyết được những việc gì.

Giọng sếp ghê ghê à, hiếm khi sếp đi làm sớm như này lắm, mặt hầm hầm phát sợ đi được. Em Tuyết vội vã xuống tầng hai mươi kiểm người. Tám một tiếng sau chị Hoài mới làm xong báo cáo, nhưng chị không lên mà đùn việc cho Phó Giám đốc. Chị Hương đưa tập tài liệu Hoài gửi cho sếp, chị không rõ trong báo cáo Hoài viết cái gì, chị đoán Hoài phạm lỗi làm sếp bức, tuy nhiên tính tiểu nhân không dám ra mặt nên sai chị lên chịu trận thay. Chị nhỏ nhẹ mở lời:

- Em có thể giúp gì cho anh không?

Có người mãi đọc báo cáo nên không để ý cấp dưới vừa hỏi mình. Cái này mà cũng gọi là báo cáo à? Truyện tranh mới đúng, vẽ hai nhân vật chibi một nam một nữ ngộ lắm, dưới mỗi khung hình đều có lời dẫn, đại loại câu truyện là:

"Hoài và Niệm đang ngủ thì điện thoại reo. Đan gọi. Hoài kêu Niệm đừng nghe...Nhưng...Niệm vẫn nghe. Hoài tủi thân lắm. Hoài vui đầu vào công việc. Hoài quyết

định tăng ca. Trong lúc tăng ca Hoài tự hỏi liệu buổi đêm ở nhà một mình Niệm có nghĩ tới Hoài không nhỉ? Hay Niệm đi chơi với Đan rồi? Hoài chẳng biết nữa, chỉ biết sáng hôm sau Niệm đòi báo cáo tăng ca. Hoài ngoan ngoãn vẽ báo cáo cho Niệm. Nhưng Hoài không lên gặp đâu, vì Niệm đang cáu, Hoài sợ bị Niệm mắng lắm, huhu.”

Sợ cái con khi? Nhìn hình chibi nữ cuối cùng gào khóc huhu làm bộ đáng thương cậu nhin không nổi, bật cười thành tiếng. Cậu scan bộ truyện lưu lại bản mềm sau đó cẩn thận cất bản cứng trong ngăn khoá, xong xuôi sức nhớ ra chị Hương đang đứng đợi, cậu kêu ở đây không còn việc gì nữa cho chị về phòng. Chị Hương tự nhận thấy sếp Niệm rất quý chị, đang tức Hoài phát điên mà gặp chị có một lúc liền tươi tỉnh luôn à. Chị ghét Hoài, nhưng ghét để trong lòng vậy thôi chứ trước mặt đại gì mà thể hiện ra gây mất đoàn kết.

- Sếp Niệm nguôi rồi Hoài. Hoài đừng tăng ca nhiều hại sức khoẻ, có việc gì cứ báo Hương.

- Ừ, Hương nhớ dặn kế toán tăng thêm tiền thưởng cho các chị làm ca đêm, nhất là mấy chị làm mẹ đơn thân ý. Mẹ Hoài mới gửi cá khô lên, Hoài để phần Hương một ít này, Hương cầm về rim nước mắm ăn ngon lắm.

Khẽ□□ chị thêm vào mấy con cá ghẻ tanh ngòm, cơ mà nó vẫn là sếp nên chị đành thảo mai ngọt ngào:

- Eo ui nghe đã thấy thèm rồi, cảm ơn Hoài nha.

Chị Hoài tươi cười đưa túi cá cho chị Hương, đoạn tiếp tục nghĩ ý tưởng cho bộ sưu tập tháng tới. Lần này sẽ là đồ đôi đi, áo đôi, quần đôi, khăn đôi, giày cũng đôi luôn. Eo mới vẽ phác thôi mà thèm có người yêu thế nhỉ? Có người yêu để mặc đồ đôi ý, nghĩ mà thích á. Chị vẽ xong hòm hòm, đang chuẩn bị xuống dưới kia mua cốc trà thì bắt gặp tên nào đó đứng nhàn nhã chỗ cửa ra vào, tay xỏ túi quần, mắt nhìn chị chăm chăm, hại chị giật mình suýt bắn tim ra ngoài.

- Hết cả hồn! Đây làm gì mà như ma chơi thế hả?

- Đây ngắm đấy.

Hai má chị bất giác ửng hồng, miệng thì vẫn quát:

- Vẽ chuyện, rảnh quá à?

Cậu nheo mắt nhìn chị, thản nhiên đáp:

- Rảnh hay không không quan trọng, quan trọng là đây ngắm vì đam mê!

Thằng khốn nạn, nó có nhất thiết phải phát biểu những câu khiến người khác truy tim vậy không?

- Mê miếc cái nổi gì? Chê người ta xấu cơ mà?

- Thì ngắm gái xấu nó cũng có thú vui riêng chứ!

Cậu mĩa mai, chị nổi khùng đuổi cậu cút ngay. Con gái con lừa hung hãn, rõ ghét. Cậu tự ái nên cút thật, nhưng một lát sau vẫn nhả tin thách thức:

“Có giỏi thì tăng ca luôn đêm nay đi!”

“Đấy không phải thách.”

Chị nhả lại rất óách, cậu cũng oai không kém.

“Đấy cứ thách đó! Thách đấy tối nay không thò cái mặt sang phòng bên cạnh.”

Kinh nhờ, thách thức nhau cơ à? Chị định tối nay sẽ ngồi yên trong phòng làm việc để dần mặt Niệm. Ngặt nỗi, vừa đến bảy giờ thì bắt đầu thấy phòng bên mở nhạc om sòm, mấy em nhân viên chạy qua chỗ chị í ới thưa chuyện:

- Chị ơi sếp Niệm mời công ty may ăn tiệc, bình thường các công ty khác liên hoan mời sếp khó quá chừng, đây là vinh dự của bên mình đó chị, chị mau sang nhé!

Chị không định sang đâu, nhưng trông cô nào cô nấy cũng váy ngắn quyến rũ ngút ngàn máu ghen của chị lại nổi lên dữ dội. Chị rón rén vén rèm cửa nhìn sang phòng bên cạnh, ối dôi, chục em người mẫu thuê về để chụp hình sản phẩm chứ có phải để ve vãn sếp đâu nhờ? Cả cái thằng sếp nữa, em nào mời rượu cũng uống giao bôi mới kh[ế] người chứ. Thôi chị thua, chị phải thò mặt sang bên đấy đây. Chị chạy xuống cửa hàng tăng một chon bộ đầm tôn dáng nhất, thay đồ xong thì lên tầng hai mươi ăn liên hoan với mọi người.

- Anh nào uống với em Hoài một ly không ạ? Uống với em một ly em hát cho nghe một bài ạ. Eo mới thả xúu thính mà các anh đã lao vào âm âm rồi, nom Niệm tức nổ bong bóng mắt chị sượng dễ sợ. Chị biết thừa Niệm điên lắm rồi ý, nhưng vẫn phải cố kiềm nén.

- Đấy gặp riêng đây một chút, chuyện công việc.

Trước mặt nhân viên lịch sự thế thôi chứ hai người vừa lên tới tầng hai tư Niệm quát âm âm luôn:

- Đấy bị điên à? Nói cho đấy biết đây là công ty chứ không phải cái hồ cá để mà thả thính nhé!

- Trẻ ranh vặt mũi chưa sạch thì đừng lên giọng dạy chị. Đẳng ấy cũng thính gái mà, bày đặt thanh cao cái gì?

- Đây không thính, đây chỉ muốn chọc tức...

Trong lúc mất bình tĩnh cậu đã nhỡ lời, và hậu quả là bị chị bắt bài ngay lập tức.

- Chọc tức ai? Đừng có bảo là chọc tức đây nhé? Lỡ thích con này rồi chứ gì? Thích nhưng chảnh nên muốn chọc đây ghen để đây thổ lộ trước chứ gì? Mỡ đấy mà húp, nhá!

- Đấy nên nghỉ bán quần áo đi, chuyển sang bán dưa bở ý, đảm bảo sẽ đắt hàng lắm.

Cậu mĩa mai, chị cầm chiếc điện thoại của mình hươ hươ trước mặt người đối diện, thản nhiên đáp trả:

- Tất nhiên là sẽ đắt hàng rồi, vì nhờ chiếc điện thoại này, dù đây có bán dưa ở đâu thì người đó cũng biết, và sẽ nhất định phi tới mua hết hàng. Phải không Niệm?

- Ai mà rảnh ghê vậy?

Đừng kiêu nữa cậu bé, chúng ta sẽ sớm biết người đó là ai thôi. Chị sục sùi như bị uất ức lắm rồi tức tưởi bỏ đi. Chị bắt xe đến chiếc cầu quen thuộc, nơi mà chị từng gặp mấy em sinh viên phát tờ rơi, nơi mà Bách bảo với chị Niệm đã ở đó cùng chị cả đêm. Chị nhả cho Niệm

một tin từ biệt suốt mướt sau đó giả bộ thất thần nhìn về một phía xa xăm như kiểu đang rất chán đời. Đúng như chị dự đoán, rất nhanh đã có người tới kéo tay lôi chị xuống. Chị nhìn điệu bộ tức giận của cậu khoái chí cười như nắc nẻ.

- Đấy...đấy...đúng là ngây thơ mà...đấy quên đây là gái miền biển hả? Đây mà nhả xuống thì đây cũng bơi được vào bờ thôi. Đấy...đấy còn không mau thừa nhận...ôi dồi ôi mắc cười [hết mắt...ôi đau bụng quá...cười đau cả bụng...

Có người điên lắm nhưng đành phải thú nhận:

- Được rồi, điện thoại đấy có cài định vị.

- Đấy thích đây đến vậy sao? Thích từ bao giờ rồi?

Kinh thật, còn mở mồm ra hỏi câu đó được? Phải chăng người này muốn giả bộ quên hết những lời mật ngọt năm xưa để chối bay chối biến tội phản bội? Cảm giác ghen đấng nơi cổ họng, cậu lạnh lùng đi thẳng vào trong xe. Chị hồn nhiên bám theo cậu, mở cửa ngồi vào ghế bên cạnh cậu. Chị cảm nhận được Niệm cũng có ý với chị nhưng còn e dè chuyện gì đó, bởi vậy nên chị ngập ngừng hỏi dò:

- Có phải do đây từng lấy anh Hoàng không?

Câu hỏi của chị như nhát dao đâm thẳng vào vết thương sâu hoắm trong lòng cậu. Cậu vẫn nhớ như in cái cảm giác cầm trên tay tấm ảnh cưới của hai người, đau không sao tả xiết. Mất rất lâu sau cậu mới có thể trả lời:

- Phải.

Ra vậy, ra là Niệm chê chị. Lẽ thường tình thôi, gái một đời chồng như chị thì làm sao mà xứng được với Niệm, không những là con một mà còn là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Nhất Kỳ, cũng là người sáng lập ra NIEM Group, vốn là một cậu ấm nhưng lại chưa bao giờ cần dựa hơi cha. Niệm trẻ trung, tài năng và có một tương lai rộng mở. Chị già cỗi, không mấy xuất chúng và còn không biết đẻ. Sự thực nghiệt ngã [óp nghẹt trái tim chị, chị run rẩy tháo sim nhét vào ví rồi trả điện thoại lại cho Niệm. Cố cười thật tươi, chị bảo:

- Chị hiểu rồi. Từ giờ chị sẽ không bán dưa bở nữa đâu, Niệm yên tâm. Ngay tối nay chị sẽ tìm chỗ ở mới, muộn nhất là đầu tuần sau chị sẽ chuyển nhà để khỏi phiền cậu.